

izhaja vsak četrtek
 ia velja s poštnino vred
 in v Mariboru s pošilja-
 njem na dom
 za celo leto 3 gid. — kr.
 „ pol leta „ „ 60 „
 „ četrť leta — „ 80 „
 Naročnina se pošilja
 upravništvu v dijaškem
 semenišču (Knaben-
 seminar.)
 Deležniki usk. društva
 dobivajo list brez po-
 sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

• Posamezne liste
 prodaja knjigar Novak
 na velikem trgu
 po 5 kr. — Rekepis
 se ne vračajo, nepia-
 čani listi se ne spre-
 jemajo. —

Za oznanila se pla-
 čuje od navadne vrsti-
 ce, če se natisne en-
 krat 8 kr., dvakrat 12
 kr., trikrat 16 kr.

Rusko-turški mir konečno sklenen v Carigradu.

Lani ob tem času so ruski junaki hrabro prodrli do Carigrada, glavnega mesta turškemu cesarstvu. Neizmerno veselje jim je srca navdajalo, ko so jihova očesa zrla v stolico sultanovo. Vojaki in oficirji, Slovani pa tudi vsi kristijani blagega srca mislili so, da bodo zdajci v hajali zmagoviti Rusi v Carigrad, sultana in jegovih 8000 bab in skoplencev pognali čez Bosporsko ožino v Azijo, od koder je ta gnjusad prišla. Grozno bolelo nas je torej in nepopisljiva nestrpljivost trgala, ko so novine vedno odlagale poročati o zasedenju Dardanelske in Bosporske ožine in o konečnem napadu na Carigrad. Namesto tega morali smo čuti, kako se ruske čete nikamor ne ganejo, kako je angleško brodovje skoz Dardanele smuknilo sultanu v pomoč in kako so Rusi v vasnici sv. Štefana, tik pred ozidjem Carigrada, sklenoli — mir. Turčija zgubila je veliko, neizmerno, posebno v Evropi, ali poginu je vsla in sultan je ostal v Carigradu. To je dalo turkoljubom še več poguma ter so skušali Rusom izviti ali vsaj skrčiti še ove pridobitve, katere njim je sultan v št. Štefanskem miru podpisal. Zavist evropskih turkoljubov ni privoščila Slovanom tega popolnem, kar si je teh junaška kri priborila. Bismark je v Berlinu sklical ministre evropskih večjih vlad in tukaj so št. Štefanski mir precej spremenili na korist Turkom, Rumunom in deloma tudi Grkom, toda na očitno škodo Rusom, Srbom, Črnogorcem, ki so toliko krvi prelili, in ubogim Bolgarom, ki so toliko pretrpeli. Bolgarijo so za polovico skrčili in blizu 2 milijona Bolgarov pustili pod sultanom. Črnogorcem so vzeli Dulcinj, Srbom zabranili Novipazar in Staro Srbijo, Bosno in Heregovino pa prepustili Avstriji tako, kakor Dobrudžo Rumunom. Rusi so le nekoliko milj ob Donavi pridobili, kos Armenije v Aziji, in pravico iz sultana iztirjati 850 milijonov frankov vojne odškodnine, t. j. kakih 350 milj. goldinarjev.

Ko je Turek zapazil, koliko dobrih prijateljev da še ima med kristijani (?) v Evropi, mu

je greben zopet vzrastel in se je začel prav grdo kujati. Tako je sklepanje konečnega miru zavlekel skoro za leta dni in Rusom veliko škode prizadjal, ker so ti morali svojih 300.000 mož na Turškem pustiti in zapstoj rediti. Še le v petek 7. febr. 1879. je sultan izročil Črnogorcem Spuž, Zabljak in Podgorico, in se je tedaj v soboto 8. febr. podpisal konečni rusko-turški mir v Carigradu. Glavne pogodbe so: sultan plača 802,500.000 frankov vojne odškodnine in 25,500.000 frankov ruskim podložnikom, ki so zaradi vojske škodo trpeli. Vendar kedaj in kako bo sultan plačeval, to se bo posebič govorilo. Rusi pa zapustijo v 35 dnevih turško zemljo, in res so se uže 9. febr. začeli pomikati iz Adrianopolja.

Mnogo ljudi se jezi in ruske državnike hudo graja, zakaj so si dali uspehe presijajnih zmag tako grdo pristriči, zakaj niso posneli Bismarka pred Parizem, zakaj so se turkoljubu evropskemu vклонili? Nam se grajanje ne zdi popolnem opravičeno, marveč sodimo, da je moralo biti presilnih uzrokov, da so Rusi tako in ne drugače ravnali. Zavist Angležev, omahovanje Andrassyjevo, zavratnost Bismarkova je bila bržčas tolika, da bi se Rusi zapleli po strašnej turške vojski še v novo to pa svetovno vojsko, v kateri bi kakor l. 1854. morebiti vse priborjene uspehe zgubili. Po takej nesrečnej vojski bi turški Slovani zopet prišli pod nasilstvo turškega sultana. Zato mislimo, da so Rusi jako previdno ravnali in zadnji udarec na Turka odložili na ugodnejši čas. Med tem se Srbija, Črnagora, posebno pa Bolgarija, lahko tako ukrepi, da še najhujši turkoljub ne bo mislil ovih dežel sultanu zopet podvreči. Konečno pa še omenimo, da se razloženo ravnanje Rusov dobro strinja z razvojem in zgodovino Rusije. Kakor nekđaj Rimljan, tako postopa Rus trdno, odločno pa tudi previdno in nikoli prenašlo. V 198 letih imeli so Rusi 12krat boj s Turkom. Samo 2krat bili so nesrečni, 10krat pa zmagonosni. Zaporedom so Turka pobrisali iz južne Rusije, mu vzeli Krim, Kavkaz in polovico Armenije. Vedno bolj bližali so se Carigradu. L. 1829. so prodrli čez Balkan

in sklenoli mir v Adrijanopolju, lani pred Carigradom in letos v Carigradu samem. To kaže, da bodo Rusi vsled takega naravnega in zgodovinskega razvoja pri opetnem boju s Turkom vzeli Carigrad pa tudi v njem ostali!

Gospodarske stvari.

Kako mora mali posestnik ravnati, ako si hoče s pridom žrebeta vzrejati?

M. V prvi dobi življenja raste žrebe največ. Prirastek na velikosti od dneva rojstva do dopolnjenega prvega leta znaša poprek 40—45 centimetrov večasih po 50 centimetrov in še več. Žrebe raste toraj v prvem letu večidel več ko pa v celem drugem času svoje rasti. Z rastjo na višavo stoji rast v širokost, globokost in kostno krepost v neočljivi zvezi. Reja in hrana ne deluje samo na rast žrebetovo na viš, ampak tudi na širjavo, globočino in kostno krepost v prvem letu njegove starosti bolj nego v vseh sledečih letih. Obilna hrana pospešuje toraj rast in razvitek, pičila hrana in stradanje ovira pa oboje. Ker pa žrebe v poznejših letih vsega vkup toliko ne raste ko v prvem, se po pičli hrani ali kaki bolezni v prvem letu provzročena zamuda v rasti v poznejših letih tudi po najobilnejši hrani ne da popraviti. Žrebe, ki je v prvem letu bodi si kakorkoli v rasti zaostalo in oslabelo, ostane slabček svoje žive dni. Kdor toraj žrebeta vzreja, mora od dneva rojstva do dopolnjenega prvega leta vso pozornost in vso skrb na žrebeta obračati, da se po obilni in krepki hrani njihova rast in razvitek na vsako stran prav krepko pospešuje. V tem času ne smejo nikdar kterečkoli pomankanja trpeti. Tudi je treba gledati na to, da so mlada živinčeta vedno zdrava, kajti stradanje in bolehavost provzročuje prestanek v rasti in razvijanju. Najbolj gotovo se doseže namen, ako se žrebeta kolikor mogoče zgodaj privadijo poleg maternega mleka tudi druge krepke hrane uživati. Posebno važno, da rekel bi, neobhodno potrebno je to pri kobilah, ki nimajo dosti mleka, da bi dojenčka zadostivno preredile. Od slabo doječe kobile se bode težko kdaj velik in močen konj vzredil. To se zamore le zgoditi od dobro mlečnihatih kobil. Naj laglje se žrebeta druge hrane privadijo, ako se starim kobilam materam jasli tako nizke napravijo, da tudi žrebe lahko v nje seči zamore. Pri tako nizkih jaslih se postavljajo žrebeta kmalo zraven kobile in začno, če tudi sprva le bolj igraje, z materjo jesti. Najboljše je žrebetu s prva nekoliko zdrobljenega ovsa v posebnih jaslicah položiti. Ko so žrebeta zdrobljen oves nekoliko dni zaporedoma zobala, potem se prestopi lahko k nedrobljenemu ovsu. Če žrebe samo v hlevu ostaja, med tem ko mati dela, polaga se mu vsakokrat toliko ovsa, kolikor ga povživati more. Pri kobilah, ki pa imajo prepičlo mleka, pa sam oves ni zádosti, da pomanj-

kanje mleka nadomesti. Treba je misliti toraj na nadomestjenje tega pomanjkanja. Skušalo se je pogostokrat žrebeta slabo mlečnihatih kobil s kravjim mlekom, ki se pa je nekoliko z vodo stanšalo, napajati. Ali žrebeta le redkokdaj kravje-mleko pijejo. Vsakako je treba veliko truda in skrbi, vselej pa veliko časa, predno se živinčeta kravjemu mleku privadijo. Nasprotni pa vsako žrebe kuhan ječmenov gris s frišno podojenim kravjim mlekom v mlačnem stanu rado in brž je. Ta sok iz ječmenovega grisa pomešan s kravjim mlekom je po okusu kobiljemu mleku toliko podoben, da ga žrebeta že zgodaj in rada jedo tako, da ti žrebeta slabo doječih kobil pri tem soku ravno tako lepo rastejo kakor žrebeta najboljših dojk. Tak ječmenov sok je pa po okoliščinah tudi pri takih žebetih dober, katerih matere obilno doji. S tako postransko hrano se žrebeta 1. prej navadijo materno mleko pogrešati, kedar matere doma ni, 2. se taka postranske hrane privajena živinčeta bolj lahko odstavijo, kar ni vsakokrat brez škode za žrebeta mogoče. (Konec prib.)

Za seme ruskega lanu, prav dobro, je poizvedela štajerska kmetijska družba. Kdor ga hoče od nje dobiti po 20 kr. kilo, naj se takoj oglasi pri tajništvu in naj naznani, kolikor želi. Napis se napravi: Kanzlei der löbl. steirischen Landwirthschafts-Gesellschaft, Schmidgasse Nr. 25. Graz.

Slavija, zavarovalna banka je spremenila svoja pravila, ki zavarovancem ne bodo tako ugodna kakor dosedanja če res obveljajo. To ni želeli, uže gledé lastne koristi tega slovanskega, do sedaj srečno napredujočega podjetja!

Zitna cena se je na Dunaju pa tudi drugod nekoliko poboljšala, to pa gotovo vsled tega, ker človeška kuga vse rusko kupčijo moti, zadržava in brani.

Sejmovi na Štajerskem. 17. februarja Buče, Podglad, 19. febr. Pišeece, G. Polskava, 20. febr. Gradec (Lagergasse) Šoštanj, 22. febr. Teharje, ov. Filip v Verečah, sv. Vid pri Lipnici.

Sejmovi na Koroškem. 24. febr. Kotariče, Paternijon, Trebnje; 26. febr. G. Drauberg.

Dopisi.

Od slovenske ogerske meje. (Pomagjanje ogerskih Slovanov). Magjar ne bi rad trpel druge narodnosti v svojej državi, nego edino le svojo. V tej reči je podoben Nemcem in nemškutarjem, ki bi radi vse urade, vse šole in vse ljudstvo sploh ponemčili. Ali Magjari bodo slovanske nasprotnike pri nas še prekosile, t. j. izbrali si bodo še hujših sredstev, nego naši nemški osrečevalci narodov. Pri nas se skuša nemščino v ljudske šole le še na lep način vpeljati ter le rahlo ponemčevati. Naši ponemčevalci se nekako še „omikano“ obnašajo, kakor se ravno

spodobi „kulturonosem“. Ali Magjar pravi: ti moraš biti Magjar ember“. Zato hočejo v Budapešti skleniti postavo, po kateri se mora vsak ljudski učitelj magjarščine naučiti, in tudi v njej v šoli predavati. A s tem mislijo Magjari svojo šolstvo povzdigniti? O ne, tega ne mislijo, za napredek šolstva, za izobraženje nemagjarskih narodov jim tudi mar nij. Pač pa za svoj jezik, katerega naj bi se vsak ogerski državljani naučil, da bi se potem lahko vsi Ogrji tudi Magžare zvali; kajti zdaj je v 15 milijonih Ogrov le slabih komaj 5 milij. Magjarov. Ali malo verjetno je, da bode se jim posrečilo svoj namen doseči. Magjarščina nima te moči v sebi, je pretrda, da bi se omilila drugim narodom. Rajše bosta učitelj in učenec šoli hrbet obrnila, nego se dala po nepotrebem mučiti. Vsaj imamo takov izgled v naši okolici. Izvrstni učitelj g. M. v Belotincih je dolgo dolgo služil Magjarom, a naposled se je le naveličal — in zapustil jih, ter se rajše na slovensko Štajersko preselil. Predlog, ki se je državnemu zboru v Pešti predložil, namerava upeljati v vsa ogerska pripravnišča magjarščino in sicer v tolikih urah, da bo zadostovalo za popolno učenje. V 3 letih se mora potem vsak kandidat do dobra v tem „državnem jeziku“ izuriti, kajti drugače ne more biti kot učitelj nikjer nastavljen. Učitelji, ki že služijo, pa se morajo v 6 letih tega jezika naučiti. (Dvomim, kajti na Prekmurskem služijo nekateri uže 2.— in 3. krat po 6 let, pa ga še ne znajo.) Morali bi tudi potem izpit iz tega jezika dostati. Oproščeni utegnejo biti od te naloge le taki učitelji, ki so čez 50 let stari. V šolah, kjer se ta jezik do zdaj še nij učil, treba bode koj z njim pričeti, ako bode le učitelj jezika zmožen. Torej dan danes bosta Avstrijo le 2 jezika osrečevala pri nas nemščina, na Ogorskem magjarščina. Kedar se bosta le ta 2 jezika v naši državi govorila, nastopila bode „zlata doba“, takrat bode vsega zadosti, denarja, blaga in kruha. Morebiti potlej še delati več ne bo treba. Verjetno je; kajti mnogo velikih in učenih mož v Avstriji ne skrbi za nič druga, nego za učenje teh jezikov!

Iz Ptuja. (Vinski sejem). Lanjsko jesen osnovalo se je v Ptujju neko društvo z nameroj: najti potov in načinov, po katerih bi se imela pošteno vkup spravljena južno-štajerska vina lahko in po dobri ceni prodavati. Na ta namen dalo je razglasiti da bo se 18. 19. in 20. tega meseca v Ptujju mnogvrstnih vin na poskušavanje davalo in izpostavilo. Ker se je ta reč na vse strani razglasila, bode se one dni v Ptujju bržčas mnogo vinskih kupecev sešlo. Kdor tedaj ima po redu in nepopačeno vino, pa ne kako zlahabodro ali židovsko čmigo, naj pride takrat v Ptuj in naj za poskušnjo kake piute seboj prinese; morebiti se mu nameri najti — dobrega kupca. Ptujčani imajo sami mnogo vinogradov in radovedni smo, bodo li oni drugim dober zgled dali in samo pravično in čisto vino ponujali; kajti med njimi je že pretežno precej takih, ki počimljejo s tem

zlahatnim božjim darom razne vragolije, in vsled tega, kakor vaši Mariborčani, poštenim vinogradnikom ceno kvarijo. — Kakor se je omenilo vinski sejem bo 18. 19. in 20. febr. ter sta g. M. Kaiser in g. Ivan Wegschaidler razposlala oklic in vabilo, ki se glasi. „Vabijo se vsi vinski posestniki, kateri želijo svoja vina prodati, da oddajo 16. in 17. februarja pri gosp. Iv. Wegschaidlerju, v cerkveni ulici št. 78. svoja vina na pokus, kakor svedoči sledeči načrt: 1. Sprejemala se bodo edino le čista, nepokvarjena, štajerska naravna (narurna) vina na pokus. 2. P. T. prodajavci naj oddajo vino na pokus vsake sorte 2 polni stekleniči, kateri morate biti dobro zamašeni in zapečatani z oglasilnim listom, na katerem je letina, gora, količina vina in cena zapisana, kakor tudi lastnik podpisan. Od teh steklenic ostane jedna za pokušnjo in druga, ki je zapečatena od prodajavca, ostane založena, ter ima vsak razstavitelj 10 kr. za vsako steklenico položiti. 3. Vse dogovore zaradi preprodaje in pogoje zalaganja sklence kupec s prodajavcem osebno. Želimo podvzetju prav srečnega uspeha, od g. dopisnika od blagovoljnega poročila!

Od sv. Petra pod sv. goro. (Častno srenjčanstvo) je srenjski odbor v seji 26. januarja t. l. enoglasno podelil č. g. kaplanu Janezu Lenartu, da s tem pripozna iskreno Jihovo skrb za šolo in za čast božjo, v kojem težavnem poslu se ta gospod posebno odlikujejo, pa tudi, da še s tem izjavi svojo hvaležnost, ker so srenjo obvarovali škode 1200 fl., katero je njej hotel prizadeti sovražnik, ki se je potem maščevali hotel nad samim čestitim gospodom! V imenu srenjskega odbora Jože Črnelč, župan.

Iz Šmarije pri Celju. (Zločinstvo). Zvečer 5. t. m. prideta 2 potnika — potepuha, — eden usnjarskega, drugi čevljarskega rokodelstva pomočnik, blizu trga k dobremu kmetu po domače Pahovec, tudi Alič, za prenočevanje prosit. Kakor že večkrat tako sprejme tudi sedaj potnika pod svojo streho; postreže, prinese slame v hišo za posteljo, tudi odejo je dodal. Navadno je gospodar po noči v hlevu pri živini svojo posteljo imel, da se nebi tukaj kakšna nesreča pripetila; žena je pa s svojo sestro, ki je mutasta in gluha, v hiši spala. Otrok in druge družine nimata. — Po noči vse mirno počiva, zjutraj ob štirih se potnika vzbudita in se delata, kakor bi se njima naprej mudilo. Gospodar prižge luč, potnika se začneta opravljati; med tem prosita gospodarja, da bi njima vode za umivat donesel. Postrežljivi mož gre v lojpo po vode; ko se pa nazaj vrne in z eno nogo v izbo stopi, ga eden teh potnikov — hudodelnikov — z ojstrim kamenom po glavi lopne, da je bilo groza, — drugi ga pa s sekiro po glavi kresa, da se mu iskre utrinjajo in krv curkoma ulije! Sedaj ga na tla vržeta, po glavi in rebrah bijeta in tolčeta, s cunjami usta mašita in ga davita, da je bilo groza in strah. — Žena zasliši

jok in stok svojega moža, vstane, hiti iz hleva in upije: „za božjo voljo! kaj delate z mojim možem! Hudodelnika zaslišita glas vpijoče žene zvanaj na dvoru, — hitro popustita na pol mrtvega moža, dirjata za ženo, njo zgrabita, s sekiro in s roglatim kladvom po glavi bijeta in tolčeta, da sta njej glavo razbila, in se možgani prikazali. Omamljeni mož se toliko zavé, da gre in hišna vrata zasloni in zaklene. Po storjenem hudodelstvu pridirjeta razbojnika nazaj, da bi še moža zatolkla, pa k sreči v hišo ne moreta, ki je bila dobro zaprta; ali po tolovajski začneta tretji, kamenje lučati in protiti, ako se njima več ne odpre, tako bosta hišo podkurila! — Gospodar se je tresel in upil, skobacal na dilje, in je izpod svisel na ves glas upil: „Ravberji — tolovaji — so tukaj; kjer je kateri božji človek, naj hiti na pomoč! Med tem se podata strahovita razbojnika v beg. Na vse strani so šli žandarji in truma ljudi za njima, pa ni duha ne sluha. Žena je drugo jutro ob 6. uri po strašnih mukah umrla, mož pa v smrtnih ranah stoka; — on je preveden s sv. zakramentom, žena se pa ni več zavedla, in se je njej samo poslednje olje podeliti zamoglo. — Bog nas varuj pred tako strahovito kugo ljudi: Vi pa, lenuhi in potepuhi, bežite od tod, zakaj zanaprej vas nobeden več tukaj prenočiti ne more!

Od sv. Lovrenca v Slov. goricah. (Naše nar. gospod. društvo) imelo je koncem pretečenega leta volitev novega odbora. Pri tej priložnosti so čestiti in velezaslužni naš g. župnik, ki so društvo ustanovili in je 7 let izvrstno in uspešno vodili, želje izrekli, naj bi vsaj za eno leto kdo drug prevzel posel predsedništva. Čeravno neradi smo želji vendar ustregli. Izvoljeni bili so g. Koser, predsednik, č. g. Sinko, blagajnik, g. Šijanec, tajnik, gg. Petek, Repič, Jož. Vojsk, odborniki. — Naj tukaj še omenim veselja, katero je lani na Štefanovo napravilo farno predstojništvo drobnim šolskim otročičem, namreč v kapeli krasen „Bethlehem“. (Nemci pravijo: Christbaum ali Weinachtsbaum, t. j. Božično drevo). Otroci so od lepo okinčanega „Bethlehema“ dobili razen mnogovrstnih manjših reči, nekateri tudi obleko, drugi šolske knjige. Bog plati vsem!

Iz Pohorja nad slov. Bistrico. (Cerkev sv. Martina) se slobodno prištevata najvišje nad morjem visoko na gorah pozidanim farnim hišam božjim. Daleko po Dravskem polju in čez Slovenske gorice doli v Ogersko in Hrvatsko gleda bela cerkva in stolp sv. Martina. Na solčni strani je steni vzdignjen starodavni spomenik iz rimskih časov, ki nam predstavlja popolnem jednake podobe, kakor glasoviti kamen (Pranger) na velikem trgu v Ptujskem mestu, namreč Orfeja, pevca greškega ali traškega, ki je s svojim milim petjem divje zverine k sebi privabil in jih ukrotil. Orfej je slovita podoba Odrešnika sveta, Jezusa Kristusa, ki po svojem evangelju vabi vse narode k sebi, da jim ukroti njihove pogubne strasti ter jih pridobi raj-

skemu miru, nebeškemu veselju! Znani naš velezaslužni zgodovinar, Ponikviški župnik, č. g. Davorin Trstenjak dali so podobe posneti in priobčiti v letopisu Matice slov. l. 1870. Okoli cerkve je pokopališče in na njem dokaj spomenikov, iz Pohorskega marmorja izsekanih, ki se blizu tam lomí, v št. Martinskej pa tudi Framskej fari. Med pokojniki, ki ondi pričakujejo sodnega dne in vselega vstajenja, je tudi č. g. Anton Bizjak, nekdanji župnik št. Martinske fare. Blagi mož je nekoliko tisoč goldinarjev sporočil, da bi se z obrestmi farmanom priskočilo na pomoč, kedar bi jih kaka nesreča zadela p. toča, mraz itd. Žali Bog, da pokojnik temu primerne spomenika nima in napis je celó: nemšk! Kedar bodo spomenik popravljali, je pač želeti, da mu privoščijo slovenskih besed v hvaležen spomin!

Iz Celja. (Veselica v naši čitalnici) 3. febr. se je vršila točno po načitu objavljenem v 5. št. „Slov. Gosp.“ Imeli smo prijeten večer; počastilo nas je tudi ljubih gostov od blizu in daleč. V svojem slavnostnem govoru je g. Slanec opisoval srečno lego slovenske zemlje pa nesrečno, tlačeno ljudstvo, ki je tukaj prebivalo, dokler se mu ni zasvetla svitla zarija: revni frančiškanski menih Valentin Vodnik. Ta mož jame ljudstvo dramiti, narod slovenski se zaveda svojih pravic in zdaj se čuti že močnega ter se krepko bojuje s mogočnima svojima sosedoma: s Nemcem in Lahom. Čitalnični pevci peli so sploh vrlo dobro, nekatere pesmi morali so ponavljati; hvala njim, osobito tudi njihovemu izurjenemu pevovodji g. V. Krušiču. Razveselila nas je sinoči posebno tudi gosposodična Pertoldova, ki je tako izvrstno deklamovala: Junakovo smrt, pa si tudi s svojim samospevom: Želje, pridobila zaslužene hvale. Spominjali ste se nas tudi ptujška in mozirska čitalnica s brzozavnimi čestitkami k naši Vodnikovej slovesnosti. Vse je bilo zadovoljno s slovesnostjo, a ne tako tudi s postrežbo! 15. febr. napravi čitalnica ples s kotiljonom, pustni pondeljek pa maškerado.

Iz Velenja. (Pusta izobesili) so; prav čudne oprave je. Narodne barve nijma čisto nobene, marveč nekaka nemška smešnost se na njem vidi po okusu zapadnih Hrvatov, t. j. kraj je hrvaški, barve pa nemške. Ne vem kaj s tem prav za prav izpostavljaec misli — ne mislim Bog ne daj! da hoče s tem tukajšnje Slovence smešiti. — Naj pa že kaj pomeni ali ne, take izmišljije na deželi in posebno tukaj v naši dolini so naravnost rečeno ne majheno pohujšanje mladini! Šme, pustne larve itd. to ne sodi za kmeta, kruha, kruha in dobrih lepih zgledov mu dajte!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Grof Taaffe bil je od cesarja pozvan, naj bi prevzel in sestavil novo „usta-

voverno-liberalno“ ministerstvo. Mož se je trudil zapstoj. Ni jih mogel najti takih, ki bi v državnem zboru zedinili večino za sebe. S tem je zopet očitno dokazano, da z ustavoverci ni mogoče države uspešno vladati. Kaj bo sedaj, o tem nevé nihče nič, še celó dunajski veliki listi kažejo, da so popolnem v temi; le eno zahtevajo vsi namreč: naj bi grof Andrassy odstopil in, vsaj sčasoma, Turkom se vrnila Bosna in Hercegovina! No, to pa ne bo dal, prej bodo ustavoverci šli rakom žvižgat! — Državni zbor neče zborovati, dokler se mu ne predstavijo novi ministri, ali plače 10 fl. na den prejemati se poslanci nič ne branijo. Tako ne more dolgo viseti. — Pomenljivo znamenje pa je to, da jo ustavoverni glavači drug za drugim popihajo, tako je najhujši nemčur na Kranjskem znani Litijski okrajni glavar Vestenek poslanstvo odložil, jednako storil je tudi poslanec Jehsernigg v Celovcu. Srečno; da nikoli ničesar več o njih ne čujemo! — Srebro je prejšnjo veljavo zgubilo, odkar so začeli v zlatu računati, ki ima sedaj 17 % nadavka, t. j. 100 fl. v zlatu velja 117 fl. v srebru. Nacijonalna banka pa tudi državne kase bodo začele v srebru izplačevati; bankovci po 1 in 5 fl. se bodo s srebrnim denarjem nadomestili in le petdesetaki pomnožili. — Nesramni oderuhi stiskavajo ljudi tako silno, da uže mestni rokodelci prosijo za staro postavo, in sicer poojstreno, zoper oderuhe; sedanji liberalni poslanci jih pa gotovo ne bodo uslišali. — Mesta Gradec in Dunaj, t. j. jihovi mestni zastopniki, želijo požiganje mrtvecev. — Oggerski minister grof Szapary je postavo predložil državnemu zboru v Budimpeštu, katera mu dovolj zopet 100 milijonov gld. na posodo vzeti. To se je poslancem vendar enkrat preveč zdelo. Skoro bi bila postava zavrnjena. Dobila je le 14 glasov večine; ko bi še teh ne bilo, moralo bi ministerstvo Tiszajevo odstopiti. Vsakako pa stoji to ministerstvo na slabih nogah. Zoper nameravano popolno pomagarenje šol na Oggerskem močno ugovarjajo Rumuni in Srbi, Slovaci molčijo, prekmurski Slovenci pa še spijo. Vseučilišče slovansko v Zagrebu šteje letos 355 dijakov, slovenski in dalmatinski ne morejo tje, ker hervatskih spričeval pri nas še ne priznavajo! Ta zapreka bi naj pala hitrej ko mogoče! — General Filipovič je zopet pozvan na Dunaj na pogovarjanje zastran novih vojniških skušenj! Grof Andrassy je uže lani Bismarku storil veliko veselje, ker je popustil pravico, katero je l. 1866. Avstriji še ostala v Pražkem miru, namreč, da severni kos Šlezvika ostane tistemu, za katerega se bode 100.000 ondešnjih, danskih prebivalcev samo odločilo. Bismark prebivalcev nikoli ni vprašal, ampak jih Danskemu pograbil in sedaj je Avstrija pravico ugovarjati sama popustila. Pravijo, da je proti temu Bismark dovolil Andrassy-ju marširati v Novipazar, vzeti Macedonijo do Soluna in zasesti Albanijo. Slutiti je, da se je tako pogodilo za hrbotom Rusije in to se nam zdi — nevarno!

Nova Avstrija. Železnica iz Dalja v Brod še vedno ni za nič, čeravno so 900,000 fl. za popravco zapravili, železnica od Save do Maglaja pa je uže za vožnjo, sedaj jo nadaljujejo proti Žepcam, Vranduka in Zenici; leseni most čez Savo pri Gradiški so podrli, ker ni bil za rabo. Kmalu bo 43 okrajnih glavarjev imenovanih, potem katoliški škof v Sarajevu, med tem, ko bodo pravoslavni kristijani Karlovačkemu patrijarhu podrejeni. V Tuzli so ustrelili 13 razbojnikov. V Sarajevu je Božidar Bogdanovič odprl nemško šolo. Mohamedani radi prodavajo svoja posestva, tirjajo 1 zlat za oral.

Vnanje države. Gledé človeške kuge bodedo kmalu čuli zanesljivih poročil, ker je naša pa tudi nemška vlada odposlala zvedenih vračnikov na Rusko. Da ondi rok ne držijo križem, to sedaj priznava ves svet, tudi ni slišati, da bi se res dalje iz Astrabanske gubernije uže razširila. Veliko strašnejše novice prihajajo iz Turškega, kder je kuga prikazala se v Kavali, še hujše pa v Šikovi blizu Soluna; tukaj je od 700 prebivalcev uže 300 mrtvih in 100 bolenih. Vsled tega so hitro Grecija, Italija in Španija pa tudi Angleži na Malti vsem ladijam iz Egejskega in Črnega morja prepovedali izbarkanje. Republika francoska, po odstopu Mak-Mahona in izvolitvi Grevy-ja utrjena, upliva mogočno na republikance sosednih dežel, posebno v Španiji in Italiji pa tudi na Nemškem; tukaj so v Mainzu policaji našli vse polno stenam prilepljenih listov s napisi: „ubijte cesarja, živila republika nemška“. V Rimu bile so 7. febr. slovesne zadušnice za rajnega papeža Pija IX. Črnogorci so neizmerno veseli, ker so vsled rusko-turškega miru dobili v oblast Podgorico, kder so našli veliko kanonov in streljiva. Angleže pa je dohitela nesreča, kakoršne se ti ošabni kramarji gotovo niso nadjali. V Afganistanu se pomikajo jihovi generali uže nazaj v Kandahar, tudi jih stiska huda zima tako, da so do aprila napredovanje odložili. V Afriki pa so od zaničevanih zamorcev Zulu-Kafrov bili strašno tepeni. Kralj Cetivojo je namreč eden izmed 5 angleških vojniških odredkov, ki so mu vdrli čez reko Tugelo, naglo zajel, junaško zgrabil in popolnem uničil, 500 vojakov in 60 oficirjev je ubil, zaplenil 2 kanona, zastavo 24. regimenta, 400 granat, 1000 pušek, 102 voza, 1000 volov in neznano veliko živeža. Angleško mesto Natal in vsa jihova tamošnja posestva so v nevarnosti! Kafrov je baje palo 5000 mož, kar je pa le sijajn dokaz, da so to junaki!

Za poduk in kratek čas.

Iz Gradca do Sarajeva.

(Dogočki iz življenja vojaškega duhovnika v²bosenski vojski l. 1878.)

IX. Cesta Brod-Sarajevo zapusti pri Drventi enolično dolino vode Ukline ter se zviža dalje med prav prijaznimi in veselimi griči, dokler ne

doseže pri Kotorskem rodovitne, gosto naseljene doline ob hladnej Bosni, katero potem spremlja do Sarajevskega polja. Potovanje od Drvente naprej je vsakako zanimivo in kratkočasno. Človeku se dozdeva, da potuje po divnem slovenskem Štajeru. Nesreča! da je plodovita zemlja zapuščena, prezanemarjena. Pokazujejo se le tu in tam izmed košatih dreves siromašne kočice — košare iz protja spletene, ilovico ometane, senom, slamo ali smerčjem pokrite. Po njivah je rasla večidel turšica; semtrtje tudi krompir, grah, oves, pšenica pa je bila že požeta in v kopice složena. Za cestoj so se pasle mnogoštevilne čete suhih goved in medle drobnice. Pastirji (čobani), odrasli korenjaški Bosnijaki, so svirali narodne napeve na svoje prečudne piščalke, ki imajo po dve cevi zedinjeni pri vratu v edno. Temu izvanrednemu „inštrumentu“ izvablja bosanski godec glasove, katerih najdeš le v jugoslavjanskih napevih. V Djakovaru v škofijski residenci našel sem ovo slavjansko godbensko orodje shranjeno. Nič nas nij danes tako razveselilo, kakor lična cerkvica, ki se nam je raz lepega griča prijazno smejala. Vseh oči so bile v njo obrnene. Vsakteri je znal za kako lepo cerkvico v svojej domovini, kterej bi bila ta slična ali pa popolno ednaka. K meni je priletel slovensk fant, iz Zreč pri Konjicah doma, rekoč: „ha! si jo pogledjte, gospod! to je pa Prihovska mati božja ali pa sv. Neža na Brinjevej gori pri Konjicah. Koj bi tje gori skočil in pomolil, da zopet vidim kedaj ljubo Prihovo in meni drago goro Brinjevo. Jelite, da nij lepših cerkvice od naših po pohorskih planinah nasajenih! Pa njih uže nij — nak — nij jih ne!“ — Omenjena cerkva je imela celo svoj zvonik, česar ne najdeš nikoli nikjer na svojem potovanju noter do Sarajeva. Mohamedani nijso dopuščali, da bi se krščanskim cerkvam tudi zvoniki gradili. Izjema je le pri tej cerkvici, ker stoji na samotnem kraju in nij daleč na okrog nobene mohamedanske džamije, katero bi zamogla nadkrilovati in na njo svojo senco metati, kar bi bila za moslema (pravovernika) prestrašna oskrumba, neodpastljiv „jazuk“ (greh). Srečavali so nas s potoma vozniki, ki so se vračali domov s potrtimi vozi in hromovimi konji. Navadno so ležali na ednem močnem vozu po 3, 4 in še več drugih polomljenih in sternih. Kar se nij dalo naložiti, trohnelo je za klanci po jamah in brezdnih.

Ob 11. uri dosegli smo senčnat, z dobro vodo preskrbljen kraj blizu kterege nij bilo nikakojnjega sela najti. Ker pretečenega dne in pretekle noči nijsmo zavžili potrebne hrane, zaukazal je poveljnik, da si tukaj nekoliko odpočijemo in živeža skuhamo. Fantje so nalomili drv za kurišča in zelenih vej za šotore, ki naj bi nas varovali pekočega solnca. Ob $\frac{1}{2}$ 3 smo se okrepčali s kosom tečne govedine in šalico mastne riževe juhe. Ko smo se najbolje gostili, pripelje se voz oslabljenih, izstradanih vojakov. Ravno pred našimi

zobmi se jim potrupa zaduje desno kolo, da nijso mogli ne nazaj ne naprej. Po dolgem premišljevanju in razsojevanju bilo je odločeno, da morajo betežniki pešice hoditi, dokler jih ne dojde kakšen voznik, ki bi je naložiti in v Drvento ali še dalje spraviti mogel. Dali smo sirotam nekoliko žlic od svoje „menaže“. Pa komaj smo bili te potolažili in odpravili, pridrdra 10 vozov težko ranjenih iz Maglaja in Doboja, kamor smo mi marširali. Nekterim so naši zdravniki rane prevezali in očistili. Ko smo ogledovali nesrečnike, grabila nas je jeza, sprehajala želja osvete, skrivši pa tudi strah pred besnimi Turki. Ob 4. uri poslovimo se od svojih prijetnih ležišč in krenemo dalje preko visokih, strmih holmov. Da bi te kraje obdelovali Štajerci, Kranjci ali Čehi, bili bi krasni, bogati, razkošni, tako pa so dolgočasni, revni, ker neobdelani. Pozno na večer prisopli smo na visok hrib pred Kotorskim, kjer smo prenočili. Taborila je uže tukaj kompanija Jelačićevega polka, ki je neki danes ves čas prekope in nasipe delala, da se zagradi pred vstaši, ki so že 3krat posadko napadli bili. Za večerjo sem slastno povžil košček govedine, katero sem bil pri obedu v žep mesto v želodec vteknil za vse neprevidne potrebe; zamočil pa sem jo s kapljico črnega Brodčana, s katerim so mi bili vrli frančiškani čuturo napolnili. Za tim nagnem glavo za ročico, da bi nekoliko zadremal. Ali spati nij bilo moči, ker je bil prostor na vozu za šestorico preozek in ker se je v bližini vedno govorilo in truščalo. Straže, na vse strani porazstavljene, so zmirom klicale druga drugej, da ostanejo opazne in pripravljene za vsaki trenotek. A hvala Bogu! pripetilo se nij ničesar neugodnega. Proti polnoči bil sem ravno malko zamižal, ko me predrami resno, milo petje doli od griča. Najbrž je bil častnik že omenjene kompanije, ki je moral z ednim oddelkom celo noč bedeti in si je preganjal nočne pošasti z lepo hrvatsko pesnijo složeno od P. Preradović-a: „Plovi, plovi moja ladjo, u koj goder kraj; — Ja ti cilja još ne nadjoh, sama cilj si daj — Kad te amo več zanesla — Tvoje sndbe moć. — Razpri jadra, pruži vesla, — Plovi, plovi dan i noć. — Uzdaj se u vjetra volju i valovah bieć. — U budućnost gledaj bolju, k nebu digni stieg. —

Ob 6. zjutra smo krenoli dalje. Cesta je prihajala odslej vedno slabejša. Vrstila se je jama za jamo, klanec za klancem, vdrtna za vdrtno. Z desnico in levico morali smo se držati voza, da nijsmo drug na drugega popadali. Skozi juterno meglo nas je pozdravljala iz svoje prijazne dolinice bistra Bosna, tik ktere obali smo zanaprej noter do Zenice potovali. Ne dolgo po našem odlasku raz Kotorskega hriba prilomasti za nami urnih nog tamošnja kompanija Jelačićevega polka. Mudilo jej se je tako naprej, da nas je v ednem mahu doskočila in tudi že preskočila. Dobila je telegrafično povelje, naj Kotorske šance popusti ter proti Doboju hiti, da varuje ondi pijonirje, ki so

v naglici most čez Bosno stavili, da bi se zamogla Szapary-jeva divizija na levo obrežje vmekniti vstašem, ki so hudo na njo pritiskali. O tej nesreči smo uže na potu raznovrstnih glasov slišali, dokler nijsmo v Doboju zmešnjav z lastnimi očmi gledali in pokanja topov z lastnimi ušesi poslušali. Na maršu v Dobj bili so za cestoj na mnogih krajih videti sledi širokih taborov, v katerih so naši vojaki prenočevali pri prvem prodiranju v Bosno. Razlegal se je večjidel hud smrad po takej okolici; ker je mnogo mrhovine ležalo okoli in okoli, s katero so se gavrani, zadovoljno krokaje, mastili. Ob 10. dospeli smo v sila prostoren tabor, kder je počivalo tisoč in tisoč voznikov, ki so se neki morali vsled vstaškega napada od Maglaja nazaj vrnoti. Zunaj tabora ali „logarja“ srečali smo dolgo vrsto Slavoncev, ki so imeli svoje vozove naložene z različnim orožjem, Turkom odvzetim. Koj za timi pa je sledela kolona ali vrsta kakšnih 20 vozov, na katerih so sedeli in ležali bolehnii in ranjeni vojaki raznih polkov. Tako so se prizori neprenehoma menjavali, eden žalostnej od drugega. Revščino in pomanjkanje so trpeli ljudje in živina. Kdo bi zamogel preračuniti, koliko kočijašev, vozov in konjev nij se več povrnilo v Slavonijo, vsaj zdravih in nepokvarjenih ne? (Dalje prih.)

Smešničar 7. Nek gospod pride iz mesta k nekemu kmetu hotec kupiti od njega nekaj slame. Ko sta se uže pogodila, vpraša kmet gospoda: kako se pa pišete, da bodem vsaj vedel, komu sem slamo prodal. „Moje ime je čudno, odvne gospod, imenujem se: „Nemam Niginič“. Na to kmet: za „Niginiča“ pa jaz „Nemam“ slame!
Janez Duh.

Razne stvari.

(**Vabilo**) k občnemu zboru družbe duhovnikov dne 17. t. m. (prihodnji ponedeljek) ob 10. uri predpoldnem v kn. šk. pisarnici.

(**Kat. polit. društvo v Konjicah**) napravi 23. t. m. na pustno nedeljo veselico s tombolo, ter vabi vse ude društveni odbor.

(**Osepnice**) v mahrenberškem okraju še niso nič prenehale. Na Remšniku je v 4 hišah vse zbolelo in Vuhredu je od 42 zbolelih umrlo 9.

(**Ciganjka opeharila**) je nekega posestnika v Hruševcu pri sv. Juriju pri Celju. Po dné mu „karte šlogala“ po noči pa okradla.

(**Dr. Martinak**) svetovalec višje dež. sodnije v Gradcu je smrtno zbolel.

(**Krščansko društvo umetelnosti**) v Gradcu imelo je lani 4100 fl. dohodka in 3700 fl. stroškov. List „Kirchenschmuck“, čeravno vrlo uredovan, zgubil je znatno naročnikov.

(**„Dorfbote“**) imel je lani 2850 naročnikov in vrh tega je listov lastnik tako zvani liberalni freimaurerski „Volksbildungsverein“ razdelil, posebno šolam in šolarjem, 2536 knjig in 363 knjižur!

(**Tiskovnega društva odbornike**) uljudno vabi k odborovej seji 17. febr. ob dveh popoldne.

Predsednik.

(**G. Franc Košutnik**) je postal učitelj v Dramljah.

(**Matice slovenske**) poverjenik v Mariboru, g. prof. Majciger, prosi p. n. ude, naj se pri njem uglasijo brž za došle nove knjige; prav lepe so in zanimive.

(**Šolo zaprli**) so v Zidanem mostu zaradi vratne vnetice pri šolarjih.

(**Umrli**) je g. Janez Schwann, daleč znani trgovec v Mariboru.

(**G. Flek**) vikar stolne cerkve je odložil čast souda pri okrajnem šolskem svetu, stolni kaplan Hrzlič je imenovan na mesto njega.

(**Ponočni pobalini**) so v Konjicah kajžo užgali in bi se bila lahko velika nesreča pripetila, ako bi ne bila vrla požarna družba precej zadušila ognja!

(**Flačo z denarjem**) namreč s 700 fl. so našli v Savi pod Vidmom proti Brežicam.

(**V Pivoli blizu Mariboru**) je zlobnež užgal viničarijo Fluherjevo v Hočah. Vино so komaj rešili, hiša s prešo vred je pogorela.

(**Razpisani**) ste župniji sv. Ožbalta ob Dravi in sv. Vida pri Waldeggu do 19. marca.

(**Za dijaško semenišče**) daroval je č. g. župnik A. Repič 30 fl.

(**Za družbo duhovnikov**) so vplačali čč. gg. Krener 11 fl. (poprej že 50 fl.), Kunej Bapt. 11 fl. (ustn. dpl.), Haubenreich 11 fl., Lendovšek 22 fl. Letnino: Pirnat in Kralj po 2 fl., Juvačič in Sparhakl po 1 fl., Hirti 11 fl. (ustn. in letn. dpl.), Stoklas 2 fl. (letn.)

Dražbe 17. febr. Fr. Kolar v Konjicah 985 fl. Martin Kolar pri sv. Ani; 19. febr. Fr. Berglez v Klokočovniku, Fr. Glaser v Reichenburgu, Matija Vraz v Ruprčah 5633 fl., Kuna Hošije 1200 fl.; 20. febr. Jožef Kranje v Gradišću 527 fl., Kašpar Sakušek v Celju 37.722 fl.; 21. febr. Simon Brglez 4650 fl., Marija Ogrizek v Rogacu; 22. febr. Juri Kumer 1900 fl.

Listič uredništva. G. F. Kupšič 1. smešnica je že objavljena, druga nam ne sodi; g. Krašovic: je že bilo v 6. števu „Sl. Gosp.“; g. L. Step. v B. vse dobro; g. L. v Račah, tudi že poročano, le pomota je 500 gold. namesto 300 gold.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšénica		Rž		Ječmen		Oves		Turšica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor . . .	6	20	4	30	4	20	2	50	4	20	4	30	4	20
Ptuj	6	—	4	—	3	40	2	40	4	—	3	40	3	80
Varaždin . . .	6	80	4	60	2	70	2	30	3	20	3	40	3	60
Dunaj } 100 Klg.	9	64	6	75	7	20	6	22	5	15	6	85	—	—
Pešt } 100 Klg.	8	72	5	80	6	90	5	60	4	25	4	75	—	—

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 61.80 — Sreberna renta 62.10 — Zlata renta 74.90 — Akcije narodne banke — — Kreditne akcije 217. — — 20 Napoleon 9.32. — Ces. kr. cekini 5.55 — Srebro 100. —

Loterijsne številke:

V Trstu 8. februarja 1879: 87, 23, 55, 89, 28.
V Lincu " " " 26, 76, 60, 84, 78.
Prihodnje srečkanje: 22. februarja 1879.

Nadučiteljska služba

v Negovi s plačo od 550 gold. opravilno doklado od 50 gold. s prostim stanovanjem in s eventualnim poboljškom dohodkov službe orglarja se razpisuje do 1. marca t. l.

Prosilci nemškega in slovenskega jezika zmožni naj uleže svoje prošnje po pravilnem potu.

Okrajni šolski svet Zgorn. Radgone

dne 28. prosinca 1879.

3—3

Prvosednik **Premerestein.**

Učiteljska služba

Na dvorazredni šoli pri sv. Urbanu poleg Ptuja je izpraznena nadučiteljska služba s plačo 550 fl. opravilno doklado 50 fl. in prostim stanovanjem.

Prosila se naj postavnem potem pošljejo do 1. marca 1879. krajnemu šolskemu svetu pri sv. Urbanu poleg Ptuja.

1—2

Prvosednik.

Oznanilo

zastran izvežbanja viničarjev na vinorejskejši šoli.

Podpisano ravnateljstvo naznanja, da se s 1. marcem 1879 na vinorejskejši šoli sprejme 10 mladih ljudij ali viničarjev, 18—25 let starih, v praktičvo izvežbanje v sadje- in vinorejstvu. Vsak dobi tukaj navadno dnino 70 kr., stanovanje zamore dobiti ali v zavoda samemu ali pri bližnjih viničarijah ter se mora zavezati, da bo de konči pol leta na vinorejskejši šoli ostal. Oglašja se do 20. februarja 1879 ali pismeno ali ustmeno; predložiti se ima domovinski list ali pa službenska knjižica, kakor tudi od župana srenje, kder prošnik stanuje, podpisano spričevalo o njegovej nravnosti ali dobrem zadržanju.

Ravnateljstvo sadje- in vinorejske šole v Mariboru.

PONUDBA.

Oskrbništvo grajščine Thurn-Schalleg pri Velenji ponuja:

Sladkega sena . . . po 2 fl. — kr. za 100 kilo
Sena za konje . . . " 1 " 80 " " 100 "
Slame " 1 " — " " 100 "

Medicine in kirurgije doktor, g. GORIŠEK,

1—3

daje na znanje, da je od vojakov, kjer je kot nadzdravnik služil, nazaj prišel in bo, kakor poprej v svoji hiši šte. 103 na velikem trgu v Celju zdravil vsakovrstne boleznj.

Posestvo se proda.

Velika Mučna je ves spadajoča pod faro mesta Koprivnice na Hrvatskem. V tej vesi se prodaje 16 jutar 250 □ kl. zemlje, od katere so 3 jutra travniki, 12 jutar 1050 □ kl. njive in pol jutra vinograd.

Posestnik teh zemljišč ima tudi pravico na pašo na srenjskem pašniku, na drva in listje za svojo potrebo in na limito sol, t. j. za manjšo ceno. Kdor bi te zemlje in naštete pravice kupiti želel, naj se oglasi pri gosp. Brkanović-u, Vidovska ulica, hbr. 885. v Varaždinu.

Častitim gospodom župnikom!

Podpisani vljudno naznanujem, da izdelujem mesingaste in kositarske prav lične cerkvene laterne ali stalnice

v različnem zlogu, tudi štirivoglate za razsvetljavo po cerkvi, obhajilne svetilnice, kljukaste svečnike za pod križeva pota, pušice za pobiranje miloščinje po cerkvi, predmašne umivalnice itd.

Vsake vrste železna ognjišča za vzdati ali iz železn. ploščaka, kositarske škafe, kakor vsakovrstno kuhinjsko orodje in razne vtisnjene ali gladke posode.

Tudi izdelujem razna železna vrata in omrežja za cerkve in pokopališča, kakor sicer vsakovrstne ključavničarske in kovarske reči.

Prevzamen vsakovrstno pokrivanje zvonikov, cerkev itd. z železnim, cinkastim, kositarskim ali bakrenim ploščakom, izdelovanje strešnih žlebov in strelovodov, barvanje zvonikov, cerkvenih streh itd. popravljanje vseh sem spadajočih stvari itd.

K obilnemu naročevanju se najuljudnejše z dobro napravo kot z nizko ceno priporoča

Jakob Belec,

stavbni klepar, ključavničar kovač in posestnik v Šent-Vidu pri Ljubljani.

3—3

Na zahtevanje se postreže z obrisi